

En Ny Æra for USA: »LaRouches Fire Love«

9. december, 2016.

(Det følgende er den danske tekst til LaRouchePAC-videoen af samme navn, der, inklusive det engelske udskrift, kan ses her:

<http://schillerinstitut.dk/si/?p=16692>).

Fortale

Donald Trumps valgsejr var et rungende nederlag for de seneste fire præsident-embedsperioder; og det kom ikke som nogen overraskelse for den, der iagttaget planeten som helhed. Den var en del af en bredere, global afvisning af USA's og NATO's fremherskende, transatlantiske paradigme, til fordel for det Nye Paradigme, der nu er på vej frem; et nyt paradigme, der anføres af Kina og Rusland. Tag stormvejret af valgresultater på globalt plan i betragtning, og som USA var en del af: Tænk på Brexit-valget i UK, tænk på præsidentvalget i Filippinerne og Frankrig, folkeafstemningen i Italien og valget i Bulgarien. Eneste grund til at være chokeret over Trumps valg

sejr ville være den, at ignorere Lyndon LaRouches perspektiv om, at Rusland – og på anden vis, Kina – er blevet den dominerende magt på planeten.

Sandheden er, at, på trods af Obamas påstand om, at han har organiseret den »største, økonomiske genrejsning i moderne historie«, så fortæller de fleste menneskers personlige erfaring dem noget andet. Vi er vidne til en stigning i selvmord og dødsfald som følge overdosis af narkotika, stagnerende eller faldende lønninger og folks sundhedsudgifter, der eksploderer. Folk kan heller ikke få øje på fordelene ved at komme i kamp med et atombevæbnet Rusland for at kunne støtte og bevæbne angivelige »moderate«, syriske oprørere, for derved at kunne vælte denne nations præsident.

Det, amerikanerne ønsker, er en sand, økonomisk genrejsning, en reel fremtid og en afslutning på tilstanden med evindelige krige. Som alle mennesker ønsker vi at se en verden, i hvilken vore børn og børnebørn er bedre uddannede, lever længere og er lykkeligere end vi selv. Vi ønsker at have en *mission*; en følelse af at bidrage til noget, der er spændende og vigtigt og nyt for menneskeheden som helhed. Til dette formål må vi frembringe et kæmpespring i produktiviteten pr. person i den menneskelige befolkning, og en ny opfattelse af denne idé i sin bedste betydning.

»Der er et problem i USA som sådan, og i verden som sådan; og problemet her er, at vi må øge produktiviteten pr. person i den menneskelige befolkning. Det er ikke tilstrækkeligt at opnå en forøget beskæftigelse; man må forøge borgernes produktivitet, pr. person. Uden dette kan man ikke vinde.«

Denne korte videopræsentation handler om, hvordan man opnår præcis dette, og hvordan man skal tænke på det. Vi vil præsentere Lyndon LaRouches økonomiske politik for nationen, som han kalder »Fire Nye Love til

USA's omgående redning«, og vi vil diskutere, hvordan I kan være med til, at det sker.

Indledning

Det, du går og tænker om økonomi, er sandsynligvis forkert, og det, som amerikanske »eksperter« tænker omkring økonomi, er *ganske afgjort* forkert. Økonomi handler ikke om penge, om, hvordan man tjener penge. Det faktum, at vi mennesker i det hele har en økonomi, stammer fra den kendsgerning, at vort intellekt er i stand til at opdage principper i naturen (universet), gennem hvilke vi kan forøge vores evne til at opnå nye ting i verden. Menneskehedens første, store opdagelse var – ikke penge – men ild. Anvendelsen af ild er det, der så absolut adskiller vores art fra alle dyr, og det er grundlaget for den græske skabelsesberetning med Prometheus, der, ved at skænke menneskene ild, *skabte* den menneskelige art som den intelligente, skabende og transformerende art.

I store træk, så har nye former for ild gjort det muligt for os fundamentalt at forandre vores forhold til den fysiske verden. Dette er på én måde sket ved at forandre den form for materialer, der er tilgængelige og nyttige for os. For det første gjorde forbrænding af trækul det muligt for os at lave metaller fra malm. Dernæst skabte den energi, der frigøres fra de kemiske forbindelser i kulbrintebrændstoffer, fortidens dampmaskiner, samt nutidens forbrændingsmotorer. Kernekraftens muligheder, med brændstof, der er en million gange så virksomt og energitæt som energien i kemiske forbindelser, vinker os ind i fremtiden og gør det muligt for os at omskabe vores forhold til vore fysiske omgivelser, samt vores adgang til verdensrummet. Men en plasma-fakkell, der får energi fra kernefusion, ville vi opnå en genanvendelsesgrad på 100 %, og vi kunne udvinde resurser fra vore lossepladser. Med en adgang til energi i en helt anden størrelsesorden vil varefremstilling nå helt nye niveauer. Og med en rige-

lig forsyning af energi skabes der nye muligheder for at løse problemet med vores ferskvandsforsyning. For at lære mere om disse spørgsmål, anbefaler vi at se vore videoer om plasmafaklen og om fusionsøkonomi.¹

Når man tænker på en sådan skala, der strækker sig over længere tidsforløb, kommer de faktorer, der virkelig transformerer menneskelig produktivitet, til at stå skarpere i relief. Hvad gør vi i dag for at opnå de næste niveauer af viden og fysisk energi? Arbejder vi intenst på at opnå kernefusion; eller er vi i færd med at vende tilbage til middelalderen ved at bygge vindmøller? Hvilken kurs sætter for os selv? Hvor er vi på vej hen? Vil vi om hundrede år se tilbage og henviser til den nuværende periode som den, hvor vi satte scenen for de storslåede gennembrud, der til den tid vil have defineret denne kommende, fremtidige verden?

I øjeblikket findes der to hovedsystemer i verden:

1. Den relativt døende, pengebaserede, deprimerende transatlantiske verden i Amerika og Europa; og
2. Det Ny Paradigmes spændende muligheder, der udløses af Kinas Bælt-og-Vej-initiativ.

Det 21. århundredes Maritime Silkevej forbinder søvejene i hele Eurasien og Afrika i en ny, integreret udvikling. På landjorden er der i det Økonomiske Silkevejsbælte i øjeblikket seks økonomiske korridorer, der bringer en ny, højteknologisk infrastrukturplatform til hele det eurasiske kontinent. Tilsammen bringer det fulde Bælt-og-Vej-initiativ dusinvis og atter dusinvis af nationer ind i det største udviklingsprogram, verden nogen sinde har set. Og det anføres af en nation – Kina – der har konkrete planer om *fuldstændigt* at eliminere fattigdom inden for sine grænser frem til år 2020. Dette initiativ er allerede under hastig udvidelse – yderligere aftaler med BRIKS-nationerne og andre nationer i hele verden er i færd med at bringe det nærmere og nærmere til de forslag om en Verdenslandbro, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået, og som de har promoveret i årtier.

Dette koncept rækker ud over denne planet og ud i rummet, og til Månen. Igen er det Kina, der fører an, med den første landing nogensinde på Månens bagside, der er planlagt til at finde sted i den nærmeste fremtid, med efterfølgende permanente, bemandede månebaser.

Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Glass/Steagall-loven den 16. juni, 1933, hvorved loven trådte i kraft.

Det er *denne* menneskehedens fremtid, som USA må tilslutte sig; og her er den politik, der vil få det til at ske:

De Fire Love

I juni måned, 2014, forfattede Lyndon LaRouche et dokument, »Fire Nye Love til USA's omgående redning: ikke en valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed!« Han skrev:

»De forenede Staters økonomi, og ligeledes planetens transatlantiske, politisk-økonomiske områders økonomi, befinder sig nu i en umiddelbar, dødbringende fare for en kædereaktionslignende, fysisk-økonomisk sammenbrudskrise i det pågældende område af denne planet som helhed.«

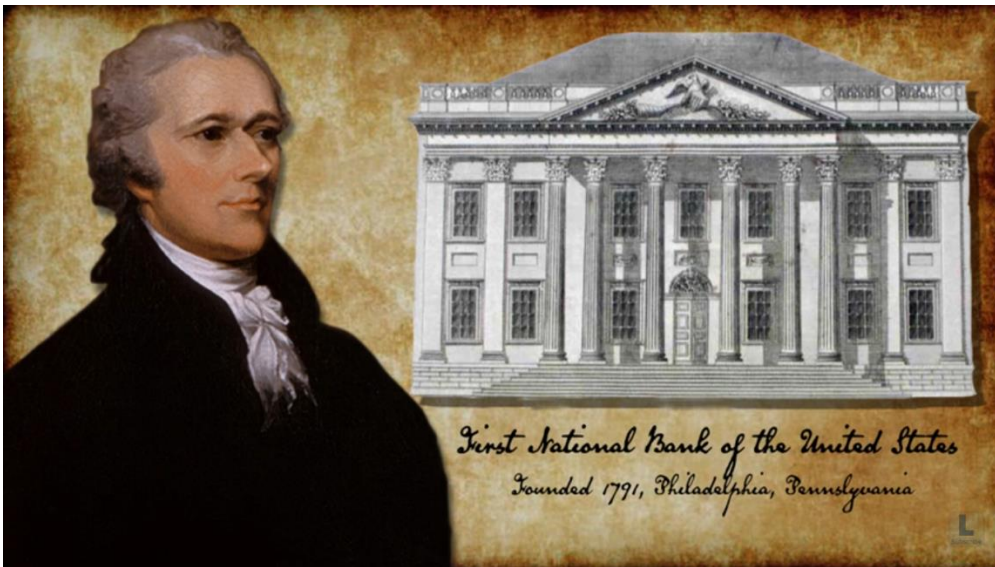
For at takle dette, finanssystemets kollaps, som vi kan se det i den nuværende bankkrise med Deutsche Bank, har Wall Streets og [City of] Londons pengeinteresser foreslået et system med bail-in, med udplyndring og tyveri; et system med at stjæle fra økonomien for at understøtte finanssystemet og således skabe en virkning med yderligere ødelæggelse af den fysiske økonomi og forårsage en accelererende dødsrate. Tag situationen i Grækenland som eksempel, hvor BNP i løbet af indeværende årti er faldet til næsten det halve, og hvor arbejdsløsheden er fordoblet. For hver 100 euro, det lykkes IMF at beskære de græske udgifter med, fører det til et fald i indkomst på 150 euro. Det er resultaterne af at følge den transatlantiske, økonomiske ordens økonomiske råd.

Hvad gør vi så? LaRouche påpeger de nødvendige midler:

»Den eneste lokalisering af den umiddelbart nødvendige handling, der kunne forhindre et sådant umiddelbart folkemord i hele planetens transatlantiske sektor, skal

¹ <https://larouchepac.com/lunar-he-3-fusion>

Se også: LaRouchePAC Science Teams Paradigme Show, <https://larouchepac.com/new-paradigm>

findes som et krav om, at den amerikanske regering omgående beslutter at indføre fire specifikke, centrale forholdsregler. Forholdsregler, der må være fuldt ud i overensstemmelse med USA's oprindelige, Føderale Forfatnings specifikke hensigt, som denne var blevet specificeret af USA's finansminister Alexander Hamilton under hans embedstid:

- 1) Den omgående genindførelse af Glass/Steagall-loven, der blev indført af USA's præsident Franklin D. Roosevelt, uden ændringer, som princippet for handling.
- 2) En tilbagevenden til en Nationalbank, der er gennemgribende defineret og fungerer, oppefra og ned, igennem hele banksystemet.
- 3) Formålet med at anvende et statsligt kreditsystem er at skabe en tendens mod forbedret beskæftigelse, i retning af høj produktivitet; med den ledsagende hensigt at forøge den fysiske-økonomiske produktivitet og amerikanske individers og husstandes levestandard.
- 4) Vedtagelse af et »forceret program« for opnåelse af fusionskraft. Det, der på afgørende vis adskiller mennesket fra alle lavere livsformer, er, at det frembyder midlerne til fuldkommengørelsen af menneskers individuelle livs og det menneskelige samfundslivs specifikt positive mål og behov.

Vi vil dække disse Fire Love, disse fire aspekter, og give jer midlerne til at få det til at ske!

1. Glass-Steagall

På trods af, at kongresmedlem »Bailout-Barney« Frank og Barack Obama selv kronisk lyver, så skabte ophævelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov de betingelser, der udløste sammenbruddet dengang i 2008; og skabte betingelserne for hele det transatlantiske systems i dag umiddelbart forestående sammenbrud.

I de 66 år, loven var i kraft, fra 1933-1999 – og især frem til lovens svækkelse i 1990'erne – bevarede Glass-Steagall vores finanssystem stabilt og lagde grunden til en fysisk, økonomisk vækst, som hidtil ikke var set i nogen anden nation i menneskehedens historie. Tænk på USA's økonomiske præstationer i løbet af denne periode, især fra 1933 og frem til Månelandingen i 1969.

Glass-Steagall skabte enden til at forøge nationens fysiske rigdom ved strengt at adskille

kommerciel bankvirksomhed fra investeringsbankvirksomhed og forsikringsvirksomhed. Under Glass-Steagall modtog de kommercielle banker indskud og udstedte lån, der således gjorde det muligt for uvirksomme penge at blive brugt af andre i lokalsamfundet til at indgå i en produktiv aktivitet. Under Glass-Steagall brugte ens bank ikke ens løncheck som indsats i hasardspil, til at investere i værdipapirer og miste alt, og dernæst vende sig til regeringen for at kræve en statslig bankredning (bail-out), og således efterlade folk hjælpeløse.

Siden ophævelsen af Glass-Steagall har vi ikke set nogen vækst i den produktive økonomi, men snarere en vækst i svindel – i tyveri – på befolkningens bekostning. Vores nations industrielle kapacitet, vores moralske anskuelse, vores forpligtelse over for fremtiden; alt dette er, siden ophævelsen af Glass-Steagall, svundet ind til en svag afglans af, hvad det engang havde været.

Uden denne opdeling af kommerciel aktivitet og investeringsaktivitet er banker blevet transformeret til parasitter, snarere end at fungere, som det var Alexander Hamiltons hensigt, da han skrev, at »Introduktionen af banker har en stærk tendens til at udvide et lands aktive kapital. Erfaringen om disse institutioners nytte er i færd med at mangedoble dem i USA. Det er sandsynligt, at de vil blive etableret overalt, hvor de med fordel kan eksistere.«

For eksempel fortsatte storbankernes udlån til realøkonomien med at falde i hele 2012, på trods af, at formanden for Statens Indskudsgarantifond (FDIC), Sheila Bair, aflagde beretning om, at der var givet bail-out, lånegarantier og andre hjælpeforanstaltninger fra regeringen og Federal Reserve til disse storbanker for omkring \$15 billion i perioden 2007-2011. Denne hjælp fra regeringen blev brugt til spekulation i værdipapirer og forlod aldrig banksektoren for at gøre nytte i den fysiske økonomi.

Vi må omgående få Glass-Steagall genindført. De såkaldte for-store-til-at-lade-gå-ned-banker er større nu, end de var i 2008. De er forudbestemt til at eksplodere, nedsmelte, hvornår det skal være. Hvis de nedsmelter nu på en ukontrollabel måde, vil ødelæggelsen af amerikanernes fysiske livsbetingelser, i form af mistede jobs, mistede hjem, mistede pensionsfonde og et kaotisk sam-

menbrud af finanssystemet, langt overstige sammenbruddet i 2008, og også overstige billedet fra 1929.

Systemet må *ubetinget* sættes under kontrol. En genindførelse af Glass-Steagall i dag vil tvinge Wall Street til at afgøre sin enorme gæld på egen hånd (hvilket vil drive de fleste investeringsbanker til fallit, på en kontrolleret og reglementeret måde), og vil befri de kommercielle banker, så de atter kan virke som banker. *Vi har ikke brug for Wall Streets hasardspils-spekulation!*

2. Nationalbanksystem

Alexander Hamilton erklærede i sin »Rapport til Kongressen om Nationalbanksystemet«: »En Nationalbank er en institution af primær betydning for den fremgangsrige administration af finanserne [i De forenede Stater], og ville være af største nytte i operationer i forbindelse med støtte fra statskredit.« Finansminister Hamilton reorganiserede USA's krigsgæld efter revolutionen og udviklede en metode til at finansiere den gennem en række nye skatter. Dernæst etablerede han De forenede Staters Bank og brugte den nu stabiliserede gæld som bankens primære aktiv. Banken blev i stand til at stabilisere forsyningen af penge, reducere spekuleringen og udstede de nødvendige lån til at finansiere opbygningen af den nyligt forenede nationaløkonomi.

Efter den første nationalbank fik lov at forsvinde i 1811, blev en succesrig kamp ført for at autorisere oprettelsen af USA's Anden Bank, der fungerede fra 1816-36, under John Quincy Adams' præsidentskab (1825-29); Adams tilså ekstensive investeringer i kanaler og transportsystemer, der blev mulige gennem denne fremgangsmåde, der dirigeredes fra toppen. Præsidenterne Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt anvendte begge principperne om et nationalbanksystem. Gennem udstedelsen af »De forenede Staters pengesedler«, eller »greenbacks«, som de blev kaldt, og gennem en række banklove, genvandt Lincoln Finansministeriets myndighed over alle de utallige banker i de forskellige delstater og krævede, at »alle banker købte aktier i De forenede Staters [Finansministeriets] aktier som sikkerhed for deres cirkulerende pengesedler«. På denne måde

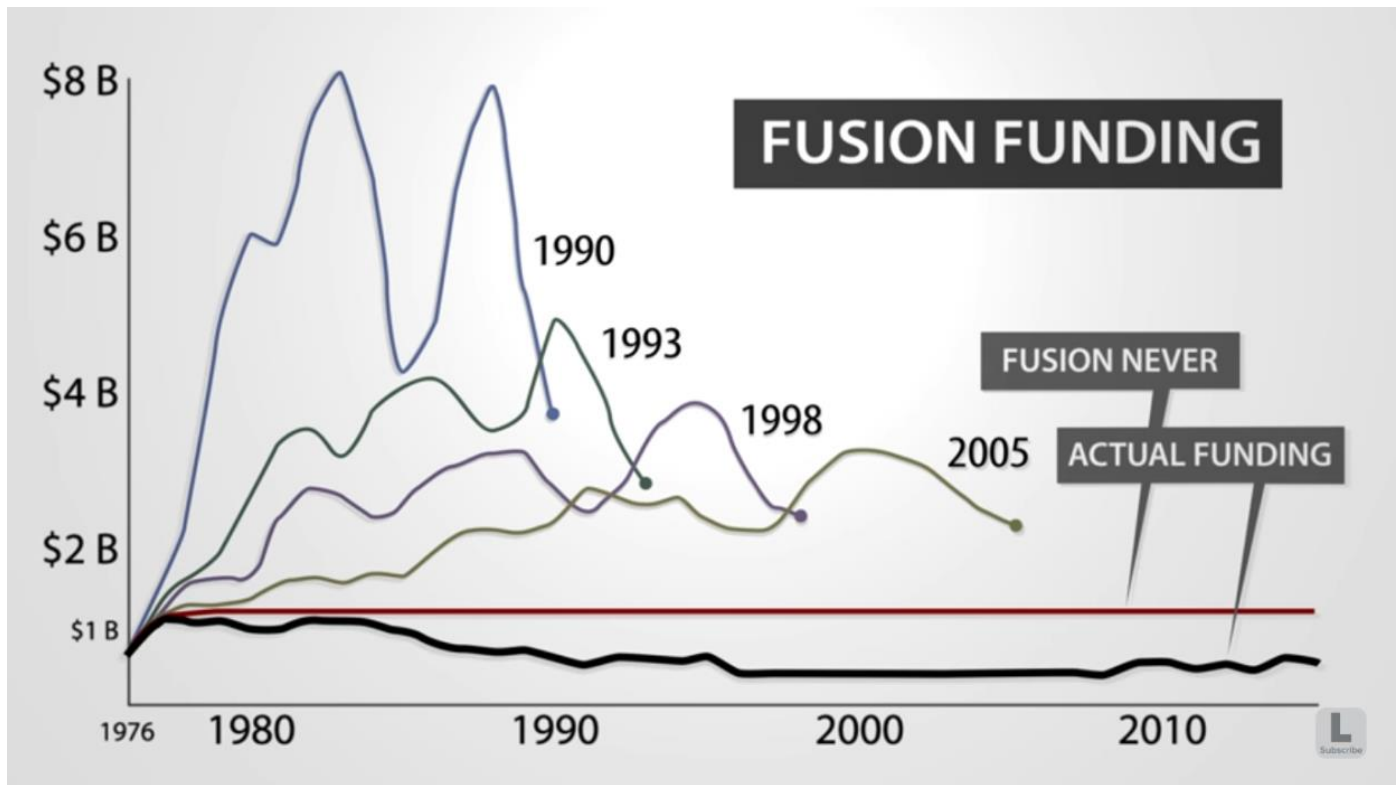
etablerede Lincoln et nationalbanksystem, selv om han ikke var i stand til at etablere en Nationalbank.

Senere tog Franklin Roosevelt sit eget, tilnærmelsesvis nationalbankprincip i anvendelse, da han konverterede Reconstruction Finance Corporation, RFC (svarer til Kreditforening for genopbygning), som var blevet skabt under Herbert Hoovers foregående præsidentskab, som et middel til at intervenere i de finansielle markeder. Roosevelt konverterede RFC til en institution for fysisk, økonomisk udvikling. Roosevelts RFC udstedte kredit for, hvad der svarer til \$500 mia. (i nutidens dollars), der dirigeredes til specifikke beskæftigelsesprogrammer, infrastruktur og andre udviklingsprojekter. Denne kredit blev både direkte og indirekte tilbagebetalt: De forøgede skatteindtægter, der kom som følge af den enorme forøgelse af produktiviteten, som RFC frembragte, ville i sig selv have betalt for mange af dets programmer. National

bankpraksis (dvs., statskreditter dirigeret fra toppen) – denne fremgangsmåde – gør investeringer mulige, hvis tilbagebetaling ikke blot finder sted gennem brugerbetaling, men gennem forbedringer i nationens generelle, produktive evner.

Ved at gøre forbedring af national produktivitet til målet, snarere end at få en omgående profit, gør fremgangsmåden med nationalbankpraksis investeringer mu

lige, der ellers ikke ville forekomme; og det er absolut afgørende i dag. Behovet for finansiering af infrastruktur i dag er i en helt anden størrelsesorden, end den finansiering, som skete gennem RFC på Roosevelts tid. Ud over vore egne, nationale resurser, vil involvering af Kinas udstrakte kreditfaciliteter, så vel som også landets valutabeholdninger (og også Japans, for eksempel), være af afgørende betydning for USA's nødvendige, økonomiske genrejsning.

3. Kredit til højere Energi-gennemstrømningstæthed

Hvad er det, der gør et lån umagen værd? Vi er så langt bagud, at, f.eks., en national bestræbelse på at bygge en højhastighedsjernbane ville kæntre pga. mangel på basale forsyninger af byggemateriale, såsom stål. Investeringer må dirigeres derhen, hvor de vil blive til størst nytte. Som målestok for denne nytte, skal man tage energi-gennemstrømningstætheden i betragtning, en økonomisk indikator, som LaRouche bruger. Det er en målestok for, hvor stor intensiteten af energigennemstrømningen i økonomien er, der måles, når man indleder projektet. Sæt f. eks. den mængde energi, der kræves for at skære et materiale med et sløvt blad, op i modsætning til anvendelse af et skarpt blad. Det kræver faktisk mere energi, en større indsats, at anvende et sløvt blad, alt imens den energi, der er koncentreret i det skarpe blad og over et mindre område, er mere effektiv og kræver en mindre, generel indsats. Vi bør således ikke blot måle den anvendte energimængde i sig selv, men den anvendte energis tæthed i en økonomi. Ved at forøge denne tæthed bliver vi i stand til at opnå mere med en mindre indsats, og naturligvis også opnå nye præstationer, som ellers ville være umulige at opnå.

Disse økonomiske aktiviteter må gives prioritet; de aktiviteter, der tenderer mod at øge energi-gennemstrømningstætheden i økonomien som helhed. Ved at investere i højere infrastrukturplatforme, såsom effektiv kernekraft, højhastighedsjernbaner og vandstyringssystemer, kan vi på denne måde øge potentialet inden for hvert eneste område i økonomien. Ligesom skibsfart og kanaler gjorde det muligt for flere områder at handle, og ligesom jernbanerne åbnede de indre landområder op for udvikling og muligheden for effektiv varetransport, som forøgede nationens produktive potentiale som helhed, således vil næste generations infrastruktur forøge værdien og mulighederne hele vejen langs de udviklingszoner, den skaber. Og, ved at forbedre selve produktionsmidlerne, ligesom opgraderingen af udformningen af maskinværktøj, spidsen af produktions- og varefremstillingsprocessen, former arbejdskraftens forøgede evner hele den skabte verden.

Alexander Hamilton skriver i sin »Rapport om varefremstilling«, om effekten af at forøge arbejdskraftens evner:

»Et lands årlige landbrugsproduktion og arbejdskraftens produktion kan kun forøges på to måder – ved en forbedring af den brugbare arbejdskrafts produktive evner, eller ved en forøgelse af denne arbejdskrafts kvantitet. Med hensyn til det første, så er håndværkeres [producenters i nutidens sprog] arbejdskraft, i en proportionelt set højere grad, modtagelig for forbedringer i deres produktive evner, der enten kommer fra en tilgang af færdigheder, eller fra anvendelse af genialt maskineri.

Anvendelse af maskineri udgør et spørgsmål af stor betydning i den generelle masse af nationens varefremstilling. Thi, det er en kunstig kraft, der bringes til at hjælpe menneskets naturlige kræfter; og er, for alle arbejdskraftens formål, en forøgelse af hænder; en tilgang af styrke ... «

Helga Zepp-LaRouche.

I dag må vi sætte fokus på forøgelsen af energigennemstrømningstætheden i platformen med infrastruktur/offentlige arbejder, inden for maskinværktøjssektoren og inden for selve videnskaben – nøglen til at gøre alle andre udviklinger mulige. En forbedring af arbejdskraftens økonomi opnås gennem teknologisk fremskridt i en energiintensiv og kapitalintensiv fremgangsmåde for investering i basal, økonomisk infrastruktur, landbrug og varefremstilling. Og selv fagområder, der ikke direkte ændrer sig, opnår stadigvæk en forbedring af deres virkninger. En landmands produkter, der måske er fremstillet på samme måde, kommer nu på en fusionsforskers middagsbord. Mekanikerens arbejde på en bil gør det nu muligt for en operatør af maskinværktøj at køre sikkert på arbejde og skabe dele til en kernekraftværk. Skraldemanden bringer denne uges skrald til en lokal plasmafakkel-facilitet, hvor man genanvender lige så meget sjældne jordmetaller, som man ville kunne udvinde fra en mine. Alting ændrer sig sammen; produktivitet handler om helheden.

4. Fusion

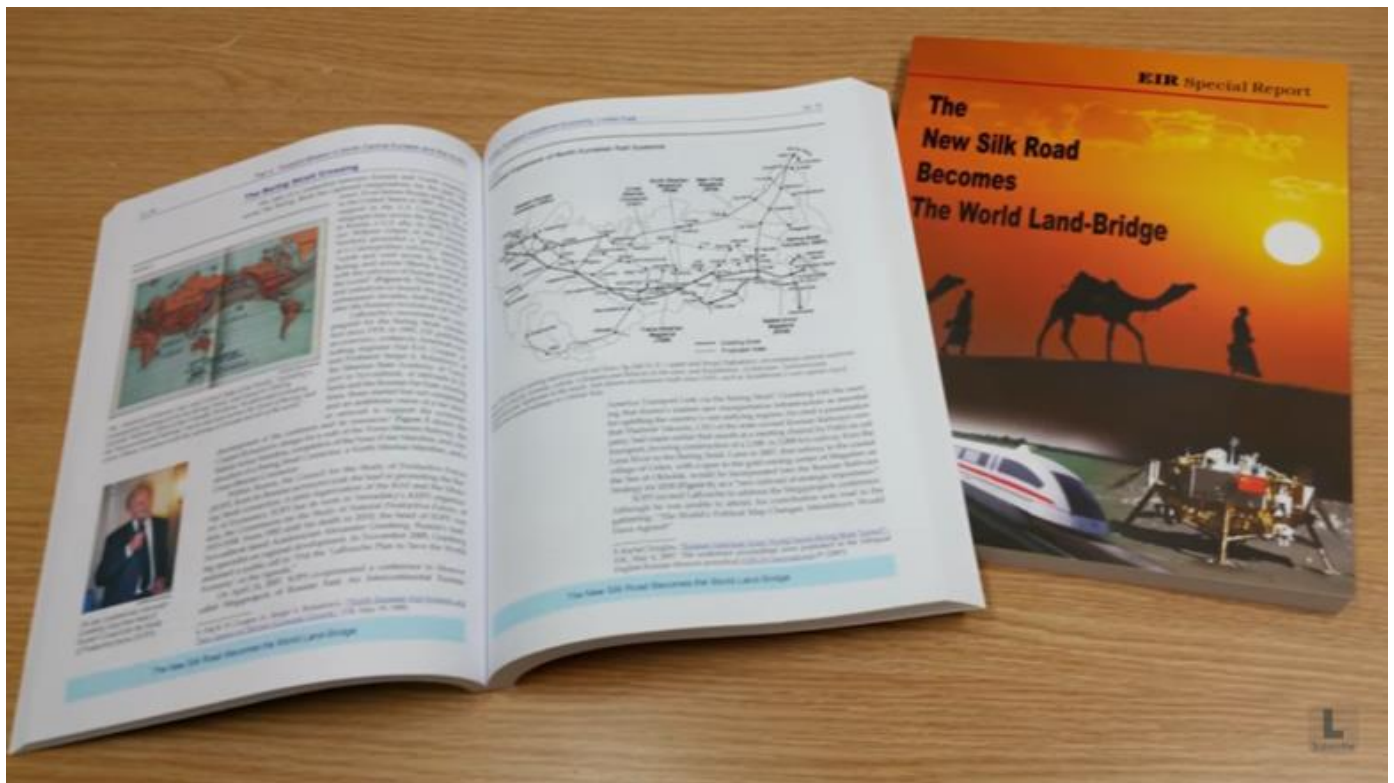
Det er en himmelråbende forbrydelse, at vi endnu ikke har fusionskraft, og at den eksisterende fissionskraft – både med uran og thorium – er blevet anvendt så relativt lidt. Det næste trin i vores rejse mod højere former for ild og kontrol over den fysiske verden ligger i atomkernens lillebitte verden. Hvis kernen havde størrelse som en basketball, ville selve atomet have en radius på en kilometer. Og dog har kræfterne, der indeholdes i kernens lillebitte område, en energitæthed, der er 100.000 til 1million gange større end de kemiske kræfter, der holder atomer sammen i molekyler. Et molekyle er omkring 100.000 gange større end en kerne; og dog indeholder kernen 100.000 gange så meget energi. Læg det sammen,

og vi taler om et tusinde million gange eller en million million gange større energitæthed i kernen. Det er ligesom at sammenligne vores Solsystems samlede masse med hele Mælkevejsgalaksen! Det er et absolut fænomenalt aspekt af naturen. Så lad være med at foretage forskning i solpaneler; frigiv i stedet dette nærmest *ufatteligt* større potentiale!

Gennem en større beherskelse af kernen vil vi åbne op for muligheden for en dramatisk forøgelse af vores energiforsyning til transformering af vores forhold til fysiske materialer gennem nye former for forarbejdning af malm, vores forhold til vand, som ved afsaltning, og evnen til hurtigt at nå ud til enhver del af Solsystemet; med henblik på f. eks. at afbøje en dødbringende asteroide, der har kurs mod os. Det kan man ikke gøre med en vindturbin! Dette er et afgørende element i at blive en virkelig rumfarts-art.

Hvorfor er det så ikke sket endnu? Hvorfor har vi ikke fusionskraft i dag? Se lige på denne grafiske fremstilling.

Den viser en vurdering fra 1976 over, hvornår diverse niveauer af finansiering kan forventes at frembringe kommerciel fusion. Ved maksimalt finansieringsniveau kunne fusion forventes i 1990. I bunden ser I en linje med teksten, »Aldrig fusion«. Det udtrykker det niveau, som forventedes at holde programmer i live, men uden nogensinde at tilvejebringe det nødvendige gennembrud. Den sorte linje *derunder* udtrykker den faktiske finansiering til fusionsforskning i USA. Man tog, og gentog, og gentog, en beslutning om *ikke* at få dette gennembrud; om *ikke* at opnå det næste stadium af »ild«, som langt mere gennemgribende ville transformere vores civilisation, end udviklingen af dampmaskinen gjorde. Vores voksende rækkevidde ud i rummet – muliggjort af fusionsmotorer – ville muliggøre det næste niveau af videnskabelige gennembrud, som vil kræve eksport fra rummet

tilbage til Jorden af denne store, menneskeskabte resurse: viden. Men i stedet sparede vi kobberslanter, alt imens vi ofrede muligheden for fremskridt på den mest storslåede skala.

Forestil jer, at vi lever i et samfund, der har forpligtet sig til at opnå fusion og implementere dens fordele.

Hvordan ville det, at være en del af et sådant samfund, forme dets borgeres selvopfattelse? Et menneskeliv har konsekvenser og betydning, der varer ud over den fysiske død – i det mindste potentielt. Ved at vedtage en mission for opnåelse af fusion, omsætter vi et af Hamiltons mål i praksis, hvor han skriver, at, »at værdsætte og stimulere det menneskelige intellekts aktivitet gennem at mangfoldiggøre objekterne for foretagsomheden, er ikke blandt de mindst betragtelige af de midler, ved hvilke en nations rigdom kan fremmes. Selv ting, der i sig selv ikke er fordelagtige, bliver det undertiden gennem deres tendens til at fremprovokere en anstrengelse. Enhver ny scene, der åbnes op for menneskets geskæftige natur for at vække det og hævde sig, udgør en tilgang af ny kraft til lageret af bestræbelse.«

Få det til at ske!

Vi må få dette til at ske! Man har kun mulighed for at stemme til præsidentvalget én dag hvert fjerde år. Hvad med resten af de 1.450 dage? LaRouchePAC er aktiv *hver eneste dag*. Lyndon og Helga LaRouche, og deres samarbejdspartnere, har i årtier været ubøjelige i deres organisering for, at det nye, økonomiske paradigme nu skal blive virkeliggjort. Årtier med konferencer, undersøgelser, rapporter, møder, fundraising, videoer, valgkampagner og samarbejde er nu ved at bære frugt. De fremtidsudsigter, som Bælt-og-Vej-initiativet, fremlagt af den kinesiske præsident Xi Jinping som Kinas officielle politik i 2013, frembyder, er noget, som også USA kan vedtage, snarere end at modsætte sig. Vi kan gå med i

denne indsats og genopbygge vores økonomi; vi kan have noget fundamentalt nyttigt at tilbyde verden.

Arbejd sammen med os!

Gå med i vores Manhattan-projekt for politisk, intellektuel og musikalsk aktivitet i vores nations centrum, New York. Arbejd sammen med LaRouches lederskab og hans årtier lange historie med at være Amerikas samvittighed. Fra vores webside kan I på vores handlingscenter tilmelde jer for at blive mere involveret. Der er så meget, I kan gøre, lige fra at arrangere møder i Kongressen og til at deltage i og arrangere begivenheder i jeres område, og fra at skrive breve til redaktøren og studere økonomi, og til at rejse bidrag til LaRouchePAC.

Vær med til at:

- * Tvinge kongressen til omgående at vedtage genindførelsen af Glass-Steagall, som den første af LaRouches »Fire Økonomiske Love«;
- * Uddanne jer i fusion og former for »ild«;
- * Gå med i, eller starte, en læsegruppe for at mestre Alexander Hamiltons ideer, vores nations første finansminister;
- * Studere forslaget om Verdenslandbroen, og skabe begivenheder i jeres område. Diskutere, hvordan USA kan tilslutte sig denne fremtidsvision. Inspirere andre med det, der allerede finder sted, og med det, der kunne finde sted.

Du kan lære økonomi. Du kan blive en politisk leder. Gør det; bliv det lederskab, som USA behøver.

Det er op til os; lad os arbejde sammen.